

skytnutí pokrmů, přístřeší atd., nic takového však v nich uvedeno není, naopak se v některých z těchto listin právo to vymezuje výrazy »Schänke«, Bierschanksrecht« a »právo k pivnímu šenku«. Názor ten je mylný.

Již ve svém nálezu Boh. A 611/20 vyslovil tento soud právní názor, že pro otázku r o z s a h u (objemu) oprávnění živnosti radikované rozhodným je onen stav, jaký byl v tomto směru v době vydání živn. řádu, a že pro řešení této otázky jsou tudíž rozhodna ona ustanovení, která až do vydání živn. řádu platila o r o z s a h u (objemu) živnosti hostinské a výčepní. Při názoru tom setrval tento soud i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na odůvodnění cit. nálezu. Měl-li však v daném případě žal. úřad tomuto názoru učiniti zadost, byl by musil zkoumati, jaký byl v příčině propůjčování hostinských živností stav práva v době před vydáním živn. řádu — v daném případě v době vyhotovení listin, jichž se st-lka dovolávala — a teprve pak, kdyby byl zjistil, že v oné době k dosažení všech oprávnění, obsažených dnes v § 16 živn. řádu — resp. aspoň jiných ještě oprávnění než práva k výčepu piva, nestačilo povšechné udělení »práva hospody«, nýbrž bylo již tehdy třeba, aby všechna jednotlivá oprávnění byla zvlášť vyjmenována, resp. že v době pozdější, přece však spadající do doby před vydání živn. řádu z r. 1859, byla na těchto starších oprávněních provedena ex lege nějaká změna, byl by směl žádost st-lčinu o přiznání širšího rozsahu její radikované živnosti zamítnouti. —

Č. 12.963.

Živnostenské právo: * Také pouhé provozování komisionářského obchodu s cennými papíry ve velkém spadá pod pojem živnosti bankovní a směnářské podle zákona č. 44/1933 Sb.

(Nález z 2. července 1937 č. 13.489/37.)

V ě c: Oskar B. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. července 1934 o opovědi živnosti bankovní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Veřejná obchodní společnost, protokolovaná pod firmou »Brahmer a spol. v Praze«, nabyta na základě opovědi z 31. března 1932 oprávnění k provozu svobodné živnosti komisionářského obchodu s cennými papíry ve velkém, o čemž jí byl také magistrátem hlav. města Prahy vydán živnostenský list z 8. dubna 1932. Jméno uvedené firmy bylo později změněno na firmu »Brahmer & spol., komisionářský obchod s cennými papíry v Praze«.

Dne 15. února 1934 oznámil st-l magistrátu hlav. města Prahy jako živnostenskému úřadu I. stolice, že odpadnutím společníků se stal jediným majitelem shora uvedené firmy, opověděl živnost komisionářského obchodu s cennými papíry ve velkém a žádal, aby mu byl vydán příslušný živnostenský list.

Magistrát výměrem z 22. května 1934 nechal st-lovu opověd' na vědomí, ježto opovězenou živnost dlužno pokládati za integrující součást živnosti bankovní a směnářské ve smyslu § 19 zákona z 2. března 1933 č. 44 Sb. je výslovně zakázáno započítati s provozováním živnosti bankovní a směnářské po 7. březnu 1933 do 31. prosince 1934.

Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl a napadený výměr potvrdil.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah: — — —

Nař. rozhodnutí je vybudováno na právním názoru, že živnostenská oprávnění mají povahu ryzích oprávnění osobních, na jiné osoby nepřenosných, tedy oprávnění, jež zánikem subjektu, který je získal, rovněž zanikají a nemohou tedy jinými subjekty býti získána jinak než novým propůjčením — resp. u živností svobodných novým ohlášením. Ani proti tomuto právnímu názoru stížnost žádnou námitku neformuluje a jistě by důvodně ani formulovati nemohla.

Za tohoto stavu nemají však vývody, jimiž se st-l snaží vyvrátiti názor žal. úřadu, že jde o živnost novou, kterou smí st-l provozovati jen na základě nové řádné opovědi, žádného podkladu a jsou bezdůvodné. Zbývá tedy jen zabývatí se oněmi námitkami stížnosti, jež jsou namířeny proti názoru žal. úřadu, že živnost st-lem opověděná spadá pod zákaz vyslovený v § 19 zákona č. 44/1935 Sb.

V daném případě šlo o opověd' živnosti a pro posouzení otázky, má-li či nemá-li opověd' ta podle § 13 živn. řádu býti živnostenským úřadem vzata na vědomí, resp. má-li na jejím základě býti vydán příslušný živnostenský list, mohlo býti rozhodným výhradně znění této opovědi. Proto nelze uznati za vadu řízení, jestliže živnostenský úřad nekonal šetření o tom, v jakém rozsahu ohlašovatel nebo někdo jiný onu živnost dosud provozoval.

Ve věci samé namítá stížnost, že komisionářský obchod s cennými papíry ve velkém, provozovaný úplně samostatně bez provozování nějakých jiných obchodů, spadajících v rámec živnosti bankovní a směnářské, nelze považovati za podnik, na nějž by se vztahovalo ustanovení § 19 zákona č. 44/1933 Sb. Také tato námitka je bezdůvodná.

Stanoví-li cit. § 19, že do dne 31. prosince 1934 je zakázáno . . . , počítati s provozováním živnosti bankovní a směnářské, poukazuje tato textace zřejmě na to, že tu zákonodárce měl na mysli ony živnosti, o nichž jedná obchodní zákon v čl. 272, č. 3, kde za obchody prohlašuje obchody bankéřů a směnárníků. Definici bankéře podává však zákon č. 241/1924 Sb. v § 10, kde se praví, že bankéřem ve smyslu tohoto zákona jest, kdo po živnostensku cenné papíry přijímá v úschovu nebo v zástavu, a n e b o je kupuje a prodává vlastním jménem na cizí účet, při čemž se tu výslovně odkazuje na ustanovení čl. 272, č. 3 obch. zákona. Ze slůvka »anebo«, jímž jsou jednotlivé činnosti, charakterisující provozovatele jejich jako bankéře, uvedeny ve spojení, je patrné, že k tomu, aby mohl živnostník býti uznán za bankéře, resp. podnik jím

provozovaný za podnik bankéřský, stačí, jestliže živnostník provozuje třeba jen jediné z odvětví zde vzpomenutých, tedy i tenkrát, jestliže provozuje jen komisionářský obchod s cennými papíry ve velkém (sr. také Slovník veř. práva sv. III., str. 115, heslo »Podniky bankovní«).

Č. 12.964.

Policejní věci: I. * Ustanovení § 5 odst. 2 bodu 1 písm. e) min. nař. z 9. června 1896 č. 38.286 (R. T. č. 157/1896) o zákazu falšování polnohospodářských plodin, výrobků a potřeb je ve shodě s ustanovením zák. čl. XLVI:1895. — II. * Ke skutkové podstatě přestupku § 5 odst. 2 bodu 1 písm. e) min. nař. z 9. června 1896 č. 38.286 (R. T. č. 157/1896) náleží, aby kupujícím byla mouka nabízena takovým způsobem, že ji mohli pokládati za mouku užitečně hodnotnější.

(Nález z 3. července 1937 č. 2264/35-4.)

V ě c: Ladislav D. v Lučenci (adv. Dr. Emil Stodola ml. z Bratislavy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 10. ledna 1935 o nesprávném označení mouky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Zvoleni jako policejního trestního soudu I. stolice z 16. listopadu 1934 byl st-l uznán vinným přestupkem § 5 lit. e) min. nař. č. 38.286/1896, jehož se dopustil tím, že uváděl do oběhu a prodával pšeničnou mouku označenou číslem 4/a, jež však podle své jakosti může být uváděna do oběhu jen s označením pšeničné mouky č. 5, a byl na základě § 3 bodu c) zák. čl. XLVI:1895 odsouzen k trestu 10denního uzamčení, přeměněnému v peněžité trest 200 Kč, a k peněžité pokutě 100 Kč anebo pro případ nedobytnosti k 5dennímu uzamčení.

Nař. rozhodnutím byl tento rozsudek potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle § 5 odst. 2 bodu 1 lit. e) min. nař. z 9. června 1896 č. 38.286/1896 R. T. 157/1896, pro jehož přestoupení byl st-l potrestán, sluší považovati za falšované polnohospodářské plodiny, výrobky a potřeby do veřejného oběhu uváděné, po případě nabízené, které se dodávají nebo prodávají v obsahově menší hodnotě, než jest užitečná hodnota, pod kterou se nabízejí, prodávají nebo do obchodu uvádějí, jestliže kupující před tím o tom nevěděli nebo to nemohli očividně poznati. Toto ustanovení bylo vydáno k provedení § 3 lit. c) zák. čl. XLVI:1895, podle něhož spáchá přestupek, kdo falšované polnohospodářské plodiny, výrobky nebo potřeby uvádí do oběhu. Falšováním polnohospodářských plodin, výrobků a potřeb se rozumí — jak ustanovuje § 2 cit. zákona — každé napodobení nebo také přeměnění předmětů uvedených v § 1, které je způsobilé uvést v omyl konsumenty nebo kupující o původu, složení nebo jakosti plodin, výrobku nebo potřeby. V § 1 zák. čl. XLVI:1895 je výslovně zakázáno také falšování mouky, jakož i uvádění falšované